

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.964 van 15 juni 1999
in de zaak A. 80.927/XII-1712.**

In zake : Eduard JANSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eduard JANSEN
op 30 oktober 1998 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van
14 augustus 1998 van de minister van Binnenlandse Zaken
waarbij hij niet gemachtigd wordt het beroep van privé-
detective uit te oefenen;

Gezien het op dezelfde dag ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door
adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 23 april 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van
adjunct-adviseur P. CORNETTE, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH
daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998
van de auditeur-generaal, in zijn eensluidend advies;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 16 mei 1997 zendt Eduard JANSEN een
aanvraag in voor het verkrijgen van een vergunning van
privé-detective. Naast de vereiste stavingsstukken,
vermeldt hij dat hij een aantal activiteiten heeft
uitgeoefend in de hoedanigheid van expert aangesteld
door verzekeringsmaatschappijen, meer bepaald het
opsporen van verdwenen voorwerpen of verloren of gesto-
len goederen, het inwinnen van informatie bij politieke
en justitiële diensten, het verzamelen van bewijs-
materiaal voor het vaststellen van feiten die aanleiding
geven of kunnen geven tot conflicten tussen personen, of
die aangewend kunnen worden voor het beëindigen van die
conflicten. Met betrekking tot het feit dat hij vóór en
na 15 april 1991 activiteiten deed die vallen onder
artikel 1, § 1, van de wet van 19 juli 1991 verwijst hij
naar zijn toenmalige werkgever, I.T.S. Inc., die alle
documenten en rapporten in zijn bezit heeft.

Verzoeker vermeldt in zijn aanvraag geen
precieze vestigingsplaats.

1.2. Bij brief van 3 december 1997 deelt de Algemene Directie van de Algemene Rijkspolitie van het ministerie van Binnenlandse Zaken aan verzoeker mede dat hij niet kan genieten van de vrijstelling van de opleiding, bedoeld in artikel 22, § 1, van de wet van 19 juli 1991. Er wordt gesteld dat de vrijstelling uiterlijk op 14 mei 1997 moest worden aangevraagd. Verder in die brief wordt onder meer gevraagd het dossier te vervolledigen met "een kopie van het opleidingscertificaat" en "schriftelijk het adres van uw vestigingsplaats als privé-detective mee te delen".

1.3. Verzoeker reageert op 12 december 1997. Hij treedt het standpunt van de verwerende partij bij dat de aanvraag om van de overgangsmaatregelen te kunnen genieten twee dagen te laat werd ingediend, maar hij wijst op de vrij late reactie vanwege de verwerende partij en vraagt de genomen beslissing te heroverwegen omdat hij geen tijd kan vrijmaken om de verplichte opleiding te volgen en omdat de door hem genoten politieopleiding en de ervaring die hij als politieambtenaar heeft opgedaan meer dan voldoende moeten zijn om zijn aanvraag in te willigen. Minstens wenst hij het in Nederland behaalde "officiële politiediploma" waarover hij beschikt gelijkgesteld te zien met het vereiste getuigschrift.

Door de Algemene Directie van de Algemene Rijkspolitie worden blijkbaar een aantal bijkomende gegevens opgevraagd betreffende de gevolgde opleiding. Verzoeker verstrekt deze bijkomende inlichtingen bij brief van 16 maart 1998.

1.4. Bij brief van 29 april 1998 verleent het ministerie van Justitie een gunstig advies. Het verwijst naar een verslag van 14 april 1998 van de procureur des Konings te Antwerpen. In dat verslag wordt een gunstig advies uitgebracht en wordt gesteld dat, wat de moraliteit en persoonlijkheid betreft, geen

elementen bekend zijn die een beletsel zouden kunnen vormen voor het verlenen van de gevraagde vergunning.

1.5. Met een op 10 juli 1998 ter post aangetekend schrijven reageert de Algemene Directie van de Algemene Rijkspolitie op verzoekers schrijven van 16 maart 1998. In die brief wordt vooreerst verwezen naar de brief van 3 december 1997 welke integraal bevestigd wordt, zodat de aanvraag van verzoeker als laattijdig moet worden beschouwd en hij dus niet kan genieten van de vrijstelling van de beroepsopleiding. Verder wordt nota genomen van verzoekers vestigingsplaats (Noorderlaan 85/2 te 2030 Antwerpen), wordt hem medegedeeld dat de in Nederland gevolgde opleiding niet in aanmerking kan worden genomen om te voldoen aan de opleidingsvoorwaarde en wordt gevraagd het dossier te vervolledigen met een kopie van het opleidingscertificaat afgeleverd door een in België erkende opleidingsinstelling waarvan een lijst bij de brief wordt gevoegd.

1.6. Verzoeker drukt zijn verbazing uit over het hem bezorgde bericht. In een brief van 22 juli 1998 acht hij het ongepast en "absoluut onverdedigbaar" dat opnieuw wordt teruggekomen op de twee dagen vertraging van de aanvraag, terwijl tussentijds de procedure werd verdergezet (inwinnen van aanvullende informatie, onder andere in verband met de opleiding en de ervaring; verschijnen voor een agent van de gerechtelijke inspectie; bewijzen van vroegere werkgever).

1.7. Bij brief van 6 augustus 1998 deelt de Algemene Directie van de Algemene Rijkspolitie aan verzoeker mede dat zijn dossier aan de minister van Binnenlandse Zaken voor beslissing wordt voorgelegd.

1.8. Op 14 augustus 1998 wordt dan het thans bestreden besluit genomen. Volgende motieven worden vermeld :

"Overwegende dat de Heer Eduard J.L. JANSEN een aanvraag tot vergunning heeft ingediend op 16 mei 1997 teneinde het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Overwegende dat hij niet in aanmerking komt voor de opleidingsvrijstelling voorzien in artikel 22 van dezelfde wet gezien zijn aanvraag dateert van 16 mei 1997 en hij de gunst bepaald in artikel 22 slechts kan genieten indien hij zijn aanvraag deed uiterlijk op 14 mei 1997;

Overwegende dat betrokkene een vestigingsplaats koos in België;

Overwegende dat betrokkene niet voldoet aan de opleidingsvoorwaarden voorzien door artikel 3, § 1, 4° van de voornoemde wet;

Dat betrokkene bijgevolg niet voldoet aan alle wettelijke voorwaarden;".

Het besluit wordt op 4 september 1998 naar verzoeker verzonden.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker uiteenzet wat volgt: hij treedt op als expert voor verschillende verzekeringsmaatschappijen, maar "een groot deel van zijn activiteiten" valt onder het toepassingsgebied van de wet van 19 juli 1991 in die zin dat hij "onder meer" informatie inwint omtrent burgerlijke stand, gedrag, moraliteit en vermogenstoestand van bepaalde personen (artikel 1, § 1, 2° van de wet) en dat hij bewijsmateriaal verzamelt voor het vaststellen van feiten (artikel 1, § 1, 3°); voor die activiteiten heeft hij een vergunning nodig en zonder die vergunning zal hij "zijn beroep niet langer (kunnen) uitoefenen op de wijze zoals hij dit thans

doet", terwijl een omschakeling naar een andere activiteit, mede gelet op zijn leeftijd (48 jaar) "uitermate moeilijk" is en de ervaring en kennis die hij inmiddels heeft opgebouwd nutteloos maakt;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat niet alle, maar slechts sommige, activiteiten van een expert aan het toepassingsgebied van de wet van 19 juli 1991 onderworpen zijn en dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat zijn werkzaamheden dermate in het gedrang zullen komen dat een drastische verlaging van zijn levensstandaard in het vooruitzicht ligt, dat de wet reeds sinds 2 oktober 1992 toegepast wordt en dat verzoeker pas in 1997 een vergunning heeft aangevraagd zodat, wanneer verzoeker niet onmiddellijk de noodzaak heeft ingezien om een vergunning te vragen, hij ook nu niet geloofwaardig kan voorhouden dat het ontberen van diezelfde vergunning hem een nadeel berokkent;

3.3. Overwegende dat verzoeker zijn bedrijvigheid omschrijft als "expert voor verschillende verzekeringsmaatschappijen"; dat hij dus geen privé-detective is en dat hij blijkbaar ook niet de bedoeling heeft zijn activiteiten naar dat terrein te verleggen; dat de reden waarom hij een vergunning heeft aangevraagd uitsluitend gelegen is in de brief van 21 april 1997 van de verzekeringsmaatschappij AG 1824 waarin hem medegedeeld is dat het verder werken zonder vergunning "tot een gedeeltelijke blokkering van de beroepsactiviteiten" kan leiden; dat, indien verzoeker in zijn aanvraag-sub 1.1. vermeld- uiteengezet heeft welke activiteiten hij, als expert voor verzekeringsmaatschappijen, in het verleden uitgeoefend heeft die nu onder de vergunningsplicht komen, het duidelijk is dat een expert die voor verzekeringsmaatschappijen werkt ook andere opdrachten vervult die niet onder de vergunningsplicht vallen en die er duidelijk van afgescheiden zijn;

Overwegende dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat, bij het moeten voortzetten van zijn activiteiten zonder over de gevraagde vergunning te beschikken, hij als expert niet meer bij de verzekeringsondernemingen zal terecht kunnen of dat zijn activiteiten als expert dermate zullen inkrimpen dat zijn bestaanszekerheid of die van zijn bedrijf in het gedrang zal komen of dat hij ertoe zal gedwongen worden uit te kijken naar andere activiteiten, waar hij zijn ervaring en kennis niet zal kunnen benutten; dat hij zelfs nalaat enige verduidelijking te geven over het aandeel dat, in zijn actueel beroepsleven, de activiteiten die voortaan slechts met een vergunning kunnen uitgeoefend worden innemen in zijn totale activiteit; dat hij ook niet aantoont en zelfs niet beweert dat de verzekeringsmaatschappijen die op zijn expertisebureau een beroep doen er zich zullen tegen verzetten dat hij, voor het gedeelte van de activiteiten die het bezit van een vergunning vereisen en dat afsplitsbaar is van zijn andere werkzaamheden als expert, beroep doet op een vergunninghouder;

4. Overwegende dat verzoeker geen nadeel aantoont dat de schorsing van het bestreden besluit rechtvaardigt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juni 1900 negenennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.